La Comédiathèque

Hi havia una vegada una barqueta

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Hi havia una vegada una barqueta

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Sis personatges misteriosos queden atrapats en una illa per una vaga de ferris.
Tots tenen bons motius per voler tornar al continent al més aviat possible.
Embarquen en una barca de pesca governada per un passador improvisat.
Però el preu que pagaran per la travessia serà més alt del que es pensaven...
Una faula d'humor negre sobre les contradiccions de la nostra societat.

Personatges
Max
Diana
Montserrat
Carles
Sergi
Amanda
Maria

7 intèrprets
Els papers de Maximilià (o Maximiliana) i de Sergi (o Sèrgia) poden ser interpretats indistintament per homes o dones.
Distribucions possibles: 3H/4D, 2H/5D, 1H/6D

© La Comédiathèque

Quadre 1

La coberta d'una barca de pesca. Al fons, un timó. En algun lloc, un salvavides amb el nom de l'embarcació: L'Emprenedor. Al davant, dues gandules. Max, amb una gorra de capità, desplega una carta nàutica per estudiar-la. Se la mira del revés, la gira del dret i mira al seu voltant, intentant orientar-se. Arriba Diana, amb aires de dona de negocis, arrossegant una maleta de luxe amb rodes. Després de dubtar un moment, s'adreça a Max.

Diana – Ha consultat el previsió marítima, aquest matí?

Max plega la carta a corre-cuita.

Max – Sí, i anuncien boira.

Diana – Quina contrasenya més idiota...

Max – Les contrasenyes sempre són una mica idiotes.

Diana – La qüestió és... per què una contrasenya?

Max – Tal com estan les coses... Si sabés quanta gent seria capaç de matar pare i mare per sortir d'aquesta illa com més aviat millor! Està segura que no l'ha seguida ningú?

Diana – Em sembla que no...

Max – Bé... De tota manera, li demanaria que no parlés gaire fort. Des de la coberta d'un vaixell, les veus se senten de molt lluny. I no és impossible que ens vigilin...

Diana – No creu que està exagerant una mica?

Max – És el meu deure vetllar per la seguretat dels passatgers. Ja coneix la dita: després de Déu, el capità és l'amo del vaixell. I com que jo no hi crec gaire, en Déu...

Diana fa una ullada al seu voltant.

Diana – Així vostè és el... capità d'aquest vaixell?

Max – Sí, soc jo. Però, si us plau, digui'm Maximilià.

Diana – Maximilià? Que curiós, aquest nom em sona una mica.

Max – O Max, per als amics.

Diana *(fredament)* – Diana de Rocafort.

Max – Diana, molt bé.

Diana – Em va parlar d'un iot... No m'esperava... això.

Max – Malauradament, he hagut de deixar l'iot en dic sec perquè hi facin la inspecció tècnica. Un amic m'ha deixat aquest. Però li asseguro que...

Diana – S'assembla molt a una barca de pesca, oi?

Max – El meu amic és pescador, sí. Bé... de pesca d'altura, és clar. Tonyina... o peix espasa.

Diana – Tonyina? Per la pudor, jo diria més aviat bacallà...

Max – Deu venir del port... Quan siguem en alta mar, ja veurà com només farà olor de mar.

Diana – I està segur que aquesta closca de nou pot navegar en alta mar?

Max – Només som a uns trenta quilòmetres de la costa... No es pot dir ben bé que sigui alta mar.

Diana – En fi, farem el que podrem. Quant dura la travessia?

Max – Una horeta, com a molt.

Diana – D'acord...

Max – Dues, a tot estirar, amb vent en contra.

Diana – Amb vent en contra? No em digui que és un veler... Ja em cobra prou pel gasoil.

Max – No pateixi, és una embarcació de motor.

Diana – Puc veure la meva cabina?

Max – La seva cabina?

Diana – Ah, d'acord...

Max – A baix hi ha dues lliteres, però no s'esperi gaires comoditats.

Diana – Digui'm que almenys hi ha lavabo...

Max – Ah, sí, és clar.

Diana – Bé...

Max – Ja li ho he dit, només és una travessia d'una hora o dues. No hi passarem la nit. *(Més fluix.)* Bé, espero...

Diana – Perdó?

Max – No, deia que si vol descansar una mica a coberta mentrestant...

Diana – No crec que em sigui tan fàcil relaxar-me. Suposo que tampoc serveixen còctels.

Max – Ho sento, el bàrman té el dia lliure. Però segui en aquesta gandula, dona.

Diana – Gràcies, m'estaré dreta. Quan ens fem a la vela?

Max – És una embarcació de motor.

Diana – Sí, ja ho he entès. Fer-nos a la vela era una manera de parlar.

Max – Doncs... salparem tan bon punt hi siguem tots.

Diana – Tots? Com que tots?

Max – Els altres.

Diana – Ah, que hi ha més passatgers?

Max – Amb aquesta vaga sorpresa de la companyia de ferris, hi ha molta gent atrapada a l'illa. Tothom busca desesperadament la manera de tornar al continent. Al preu que sigui...

Diana – I vostè s'ha improvisat passador...

Max – Només intento fer un favor.

Diana – A canvi de calés...

Max – No estava obligada a acceptar... Per cert, si no li fa res, m'estimaria més cobrar per endavant. I en efectiu...

Ella remena la bossa i li allarga uns quants bitllets.

Diana – Aquí té els seus diners... *(Irònica.)* Capità...

Max – Gràcies.

Diana – Sembla que siguem en un mal remake d'una pel·lícula de cinema negre americà.

Max – Li sembla?

Diana – Tenir i no tenir, per exemple. Només que vostè no s'assembla gens a Humphrey Bogart.

Max – Ni vostè a Lauren Bacall... Vaig a engegar el motor. Si em necessita, només m'ha de xiular. Sap xiular, Diana?

Se'n va sense esperar la resposta. Sona el mòbil de Diana i contesta.

Diana – Sí, senyor director, acabem de signar el contracte, estava a punt de trucar-li. Sí, però tinc alguns problemes per trobar transport per tornar al continent. Els mariners de la companyia de ferris han fet vaga. Què vol que hi faci? Avui dia, ni als paradisos fiscals t'estalvies les vagues. No, no pateixi, demà al matí seré al consell d'administració. Amb el contracte signat, sí, l'hi prometo... Ho sé, la seva reelecció al consell en depèn... I els accionistes esperen resultats... No el decebré, senyor director...

Arriba Amanda, amb aspecte d'aspirant a estrella de cinema o de prostituta de luxe, vestida de manera sexi però més aviat vulgar. També duu una maleta, però molt més corrent i gastada, o una maleta de rodamon plena d'adhesius de destinacions turístiques. Diana, absorta en la conversa telefònica, no la veu arribar.

Diana – Sí, també porto tots els fons que hi havia al compte secret que em va demanar que liquidés. En efectiu, sí, tal com vam quedar... Al doble fons de la maleta, exacte... En aquest sentit, és veritat que si podem evitar la duana... Escolti, he trobat plaça en una mena de pesquer. És ben pintoresc... Sí, ja l'hi explicaré. Bon dia, senyor director.

Es guarda el mòbil.

Amanda – Hola. Ha mirat la previsió del temps, aquest matí?

Diana s'adona finalment de la seva presència.

Diana *(encara distreta)* – No, per què?

Amanda – Perdoni, em pensava que...

Diana – Ah, sí, sí... Perdoni... Crec que anuncien tempesta.

Amanda – Em pensava que era boira, més aviat...

Diana – Sí, bé, boira, tempesta... Tant se val, no?

Amanda – Vostè és la mestressa?

Diana – La mestressa?

Amanda – He reservat plaça en aquesta peixateria flotant. On és el macarra?

Diana – El macarra?

Amanda – El capità!

Diana – Ah, sí, el... Crec que està escalfant el motor.

Amanda – L'esperaré aquí, doncs. *(Allargant-li la mà.)* Jo soc l'Amanda. I vostè?

Diana *(sense agafar la mà que li allarga)* – Diana de Rocafort.

Amanda – Encara sort que hem trobat aquest taxi marítim, perquè, si no, ens hauríem quedat aquí plantades com dues foques al pol nord. Una vaga sorpresa, així, sense avisar. Hauria d'estar prohibit.

Diana – D'altra banda, si haguessin avisat, ja no seria una vaga sorpresa...

Amanda – Vostè sí que és espavilada... Així que també li crema el cul?

Diana – Perdó?

Amanda – No, vull dir si també té pressa per marxar.

Diana – Sí. Es podria dir així...

Amanda – Té una cita urgent? O alguna cosa per amagar... Jo també m'estimaria més estalviar-me la duana...

Diana – No se senti pas obligada a fer-me conversa, sap?

Amanda – Passarem tres o quatre hores juntes, val més que xerrem una mica. Així passaran més de pressa, no?

Diana – Tres o quatre hores? El capità m'ha dit una horeta!

Amanda – A mi em va dir mig dia, em sembla.

Diana – En aquest cas, ja seria hora de sortir. Si volem arribar abans que es faci fosc. No sé què espera.

Amanda – Els altres passatgers, suposo.

Diana – Sap quants som exactament?

Amanda – Una desena, m'imagino.

Diana – Però això és impossible! No hi cabrem pas deu, en aquesta barca!

Amanda – Es nota que no ha agafat mai un tren de Rodalies entre les set i les vuit del matí.

Diana – Doncs potser la sorprendrà, però no. No he agafat mai un tren de Rodalies.

Amanda – Treballa fora de Barcelona?

Diana – No, però només em desplaço en cotxe, amb xofer.

Amanda – Ja veig... I a què es dedica?

Diana – Al món de les finances. No li pregunto de què treballa vostè...

Amanda – Pot preguntar-m'ho! Jo no tinc res a amagar, sap?

Diana – Vol dir que... en la seva feina, no té res a amagar?

Max torna i veu Amanda.

Max – Ah! Vostè deu ser l'Amanda.

Amanda – Sí... Com m'ha reconegut?

Max – No ho sé... La intuïció masculina, suposo. Diguem que... el seu nom li va com l'anell al dit.

Amanda – Gràcies... I vostè, com es diu, guapo?

Max – Max.

Amanda – Ah, sí... També li escau molt.

Max – Ah, sí? I per què?

Amanda – No ho sé... Fa l'efecte que dona el màxim... Eh, capità?

Diana – Bé... Ara que ja ens hem presentat, potser podríem llevar l'àncora.

Max – Segurament també és una manera de parlar, és clar, però sàpiga que en un port no es tira mai l'àncora. Només s'amarra el vaixell a...

Amanda – Al primer pal ben dret que trobes al moll.

Max – Això mateix... Per tant, en un port no es lleva l'àncora. S'amollen les amarres...

Diana – Doncs que quedi clar, capità: no he vingut aquí a treure'm el títol de patró. I si hagués pogut, hauria agafat l'avió. Quan ens enlairem, doncs?

Max – Tan bon punt arribin els últims passatgers, l'hi prometo...

Diana – I quan arriben? Tinc altres coses a fer, jo! Demà al matí m'esperen a Barcelona.

Max – Ah, miri, ja són aquí.

Arriben Montserrat, una senyora molt distingida, i Carles, amb aires de gigoló o de seductor vingut a menys, que porta les dues maletes.

Montserrat – És vostè, el de L'Emprenedor?

Max – No és exactament la contrasenya, però em sembla que ens estalviarem aquest detall...

Montserrat – He fet una reserva fa una estona. A nom de Pardal.

Max – Pardal, perfecte. És un nom en clau, suposo. S'ha de reconèixer que fa gràcia.

Montserrat – No, no és un nom en clau. Per què?

Max – Els senyors Pardal, molt bé.

Amanda – Doncs no sembla pas que facin gaire honor al cognom...

Montserrat – És el cognom del senyor, no pas el meu.

Carles – No estem casats. Encara no...

Amanda *(a Montserrat)* – Ho entenc, no deu tenir gaire pressa per casar-se amb un Pardal...

Max – En fi, benvinguts a bord!

Montserrat – Hem de facturar les maletes?

Diana – Vagi amb compte, encara seria capaç de cobrar-li un suplement d'equipatge.

Max – Això no és Ryanair... Les considerarem equipatge de mà.

Montserrat – Carles, deixa les maletes per aquí.

Carles – De seguida, amor meu.

Deixa les maletes en un racó.

Max – Eh... Em sembla que el senyor no figurava a la llista de passatgers... Si més no, encara no he cobrat la seva part.

Montserrat – Compti'l també com a equipatge de mà...

Max – No sé si...

Carles – Però, reina, jo no soc una maleta.

Montserrat – No, és veritat... Tot i que de vegades ets tan pesat com una maleta. És broma, capità. Pagaré per tots dos. Com sempre...

Diana – Ara que ja hi som tots, podem marxar. Ja ens presentarem més tard.

Max – Encara em falta un passatger. Però pitjor per a ell. No crec que vingui. I això que era el meu primer client. De fet, al principi havia llogat la barca expressament per a ell.

Diana – Això mateix... Que hagués arribat a l'hora! I si poguéssim sortir cremant roda...

Max – Ja sé que és una manera de parlar, però... *(Li sona el mòbil.)* Digui... Sí... És que... ara mateix salpàvem... D'aquí a cinc minuts, de debò? Bé... I recorda la contrasenya? Això mateix... i crec que anuncien pluja... D'acord, l'esperem, però afanyi's...

Es guarda el telèfon.

Diana – Què passa ara?

Max – Serà l'últim, l'hi prometo. Arriba de seguida. No podem marxar sense ell, m'ha pagat per endavant...

Arriba Maria, una jove més aviat tímida, amb un crucifix al coll i molt embarassada. Ve esbufegant.

Maria – Van cap al continent?

Max – Sí... Però en principi no ens queden places...

Maria – Estic embarassada, com poden veure.

Diana – Amb més motiu perquè no embarqui amb nosaltres! S'imaginen que es posa de part durant la travessia?

Maria – Avui havia d'agafar el ferri. M'esperen a la clínica, allà, a l'altra banda. Aquí no hi ha cap maternitat en condicions, ho entenen?

Montserrat – Els paradisos fiscals no solen destacar per la qualitat dels serveis públics.

Max – És que... tinc unes normes de seguretat.

Maria – En nom del Senyor! Els ho suplico...

Carles – Potser podríem fer una petita excepció. Tenint en compte l'estat de la senyora...

Maria – Tinc diners. Li pagaré.

Max – En aquest cas... No deixarem que aquesta pobra dona pareixi al port.

Maria – Gràcies! Déu li ho pagarà... Com es diu, capità?

Max – Maximilià.

Maria – Si ens porta a bon port, li prometo que batejaré aquesta criatura amb el nom de Maximilià. Si és un nen. I Maximiliana, si és una nena.

Max – Em sento molt afalagat. Però no s'oblidi de pagar-me també el preu de la travessia.

Maria – És clar. Quant és?

Max – Cinc-cents euros per persona.

Maria – Per persona?

Amanda – No li cobrarà pas un bitllet pel cigronet que porta a la panxa.

Max – No, dona, no pateixi. Ell viatja de franc. Per a vostè seran cinc-cents euros.

Maria – Caram... És molt, no?

Max – És pel gasoil.

Carles – No em pensava que el combustible fos tan car als paradisos fiscals.

Arriba Sergi, un home atractiu i misteriós, amb aire de mafiós.

Sergi – Bon dia, capità. Sergi. Soc el que li acaba de trucar.

Max – Sergi, és clar... Només porta aquest maletí?

Sergi – Sí, acostumo a viatjar lleuger. Però no sabia que hi hauria més passatgers... *(Saludant els presents.)* Senyores i senyors...

Max – Posats a fer, vaig pensar que seria una llàstima que no aprofitessin el viatge. Amb aquesta vaga...

Carles – Bon dia, senyor. Però nosaltres ja ens hem vist abans, oi?

Montserrat – Calla, imbècil.

Carles s'ho repensa i es queda en un segon pla.

Carles – El dec confondre amb algú altre...

Sergi – Sovint em confonen amb algú altre. És el drama de la meva vida...

Max – Acomodi's, si us plau... Em sap greu, no havia previst gandules per a tanta gent.

Sergi *(assenyalant Maria)* – Proposo que en reservem una per a aquesta senyora. Pel seu estat...

Diana – Això mateix... I els altres seurem per torns.

Sergi – Li cediré el meu lloc amb molt de gust, senyora, si ho desitja.

Diana – Gràcies... Almenys hi ha un cavaller a bord.

Max – A baix també hi ha dues lliteres... Però ja els aviso que fa una mica de pudor de peix.

Sergi – Ara que ja hi som tots, podem marxar.

Max – Molt bé. Doncs, si em disculpen, torno al meu lloc de comandament.

Maria *(senyant-se)* – Bé... Que Déu ens empari!

Max es posa darrere el timó i sembla dubtar una mica sobre què ha de fer.

Max – Som-hi, a tota màquina!

Sergi – Però discretament, si pot ser. Els recordo que, en principi, abans de deixar aquesta illa tan acollidora per tornar al continent, hauríem de passar per la duana...

Carles – Molt acollidora per als grans patrimonis, si més no...

Montserrat – Ja va sent hora de parlar de «matrimoni» en lloc de «patrimoni» quan la fortuna la posa la dona...

Diana – Només faltaria que ens aturés la Guàrdia Civil quan arribéssim a la costa catalana. Personalment, no tinc res a amagar, però bé...

Montserrat – És clar... Aquí ningú no té res a amagar, oi?

Max – No pateixin, marxarem sense fer soroll. *(Acciona una palanca, però sembla sorprès pel resultat: se sent la sirena del vaixell.)* Perdó, no era pas això el que volia fer...

Carles – Per marxar discretament, li ha sortit rodó...

Maria – És vostè sol qui governa aquesta embarcació, capità?

Max – És una barqueta, sap? Amb un patró n'hi ha ben bé prou.

Maria – Normalment hi ha un segon.

Amanda – Almenys als avions és així. Si al pilot li agafa alguna cosa, el copilot pren els comandaments.

Max – Però no som en un avió. Què vol que ens passi?

Amanda – Això també ho deien els passatgers del Titanic...

Max – I a més, mirin! Des d'aquí es veu la costa.

Els altres miren mar endins.

Carles – No veig res...

Montserrat – Jo tampoc...

Sergi – S'ha de dir que anuncien boira.

Diana – Mentre no sigui una tempesta...

Sergi *(més fluix)* – O un tsunami...

Diana – Té alguna informació especial al respecte?

Sergi – No, no, de cap manera...

Max acciona una altra palanca i, aquesta vegada, se sent el brunzit del motor.

Max – Som-hi! Ara sí que marxem!

Fosc.

Quadre 2

Max continua al timó. Sergi no ha deixat anar el maletí. Diana i Amanda dormisquegen a les gandules. Carles, Montserrat i Maria, asseguts damunt les maletes, s'armen de paciència.

Montserrat *(a Carles)* – No hauries de seure damunt d'aquesta maleta, la faràs malbé...

Carles – Però, Montserrat...

Montserrat – Podries deixar de portar-me la contrària en tot? És empipador!

Carles – Perdona... *(Es conté i s'aixeca.)* En tot cas, fa un temps magnífic.

Montserrat – Sí... Agafarem una mica de color. *(A Maria.)* A vostè li anirà bé, noieta, que està una mica pàl·lida... Es troba bé?

Maria – Quant de temps fa que hem sortit?

Carles – Una mica més de dues hores, no?

Montserrat – I encara no es veu la costa...

Carles – Sí, dona, mira allà!

Montserrat – Ah, sí, potser sí...

Maria – Em començo a marejar.

Montserrat – Quan s'està embarassada no és gaire recomanable anar en barca.

Carles – Pobra dona... No sempre es pot fer el que es vol. *(Intentant ser amable.)* I sap qui és el pare?

Maria li clava una mirada ofesa.

Montserrat – Però, Carles, aquestes coses no es pregunten a una dona decent...

Carles – Perdó, m'he expressat malament. Volia dir... El pare deu estar content! És un nen o una nena?

Montserrat – Però, Carles, el pare sempre és un home! Ni amb el matrimoni igualitari canviarà això. Sempre cal la llavoreta...

Carles – Parlava de la criatura, estimada. Un nen o una nena... És el que se sol preguntar en aquests casos, no?

Montserrat – Un nen o una nena... És clar... Feia broma, evidentment. Pobre Carles... I doncs? És un nen o una nena?

Maria – No ho sé... Prefereixo que sigui una sorpresa.

Montserrat – Fa ben fet. Jo tampoc no ho volia saber. A més, a la meva època no podíem triar. El que venia, venia, i prou.

Maria – Els fills són un do de Déu.

Montserrat – Sí... A mi me'n va donar set. Totes nenes. *(Més fluix, com per a si mateixa.)* Si n'hagués pogut ofegar una o dues... Però al final es va morir el meu marit. Ofegat, precisament. Si no, ves a saber quantes filles més m'hauria donat el bon Déu... Cregui'm, estimada, en aquells temps el millor anticonceptiu era quedar-se vídua...

Carles – Sí... Eren uns altres temps... Encara no hi havia internet. La televisió era en blanc i negre, però el món ja era de colors.

Montserrat – En quin món vivim... Aviat podrem triar el sexe dels fills, el color dels cabells, el coeficient intel·lectual... *(A Maria.)* A vostè li sembla normal? *(L'altra no reacciona.)* Què en pensa?

Maria – Em venen ganes de vomitar.

Montserrat – Cregui'm, si a la nostra època haguéssim pogut triar els fills, ara el món estaria ple de rossos alts amb el coeficient intel·lectual d'Einstein.

Carles – Tal com volien els nazis.

Montserrat – Sí... I segurament tu no series aquí per explicar-ho, pobre Carles.

Carles – Per sort, els nazis van perdre la guerra.

Montserrat – I els vas derrotar tu? Pobre home... No ets capaç ni de matar un mosquit al dormitori i volies alliberar Europa dels nazis?

Carles – I vostè, senyor Jordi, a què es dedica?

Sergi – Sergi.

Carles – Sergi?

Sergi – Em dic Sergi. Soc sicilià.

Carles – Ah! Encantat. Jo soc en Carles. I a què es dedica, Sergi?

Montserrat – No siguis tan indiscret, Carles. El senyor ja t'ho ha dit: és sicilià...

Diana i Amanda es desperten.

Diana – Perdó, m'he endormiscat una mica.

Amanda – Em sembla que al principi fins i tot roncava...

Diana – Pel que sembla, això no li ha impedit dormir. Encara no hem arribat?

Amanda – Ens haurien despertat, suposo.

Diana – Capità! Encara som lluny?

Max – No pateixi, ja ens hi acostem.

Amanda – Doncs encara no es veu la costa...

Diana *(mirant el rellotge)* – No pot ser! Fa dues hores que hem sortit i encara no es veu la costa!

Max – És una barqueta, sap? I anem molt carregats...

Diana – I de qui és la culpa? Vostè ha atapeït la barca de passatgers per omplir-se les butxaques!

Max – Només volia fer un favor...

Montserrat – Això mateix... Aprofitant-se de la misèria del món...

Max – La misèria del món... Potser no cal exagerar, tampoc.

Montserrat – Sempre hi ha algú més pobre que un mateix, sap? Oi, Carles?

Sergi – Almenys està segur que és per aquí?

Max – Què?

Sergi – El continent! Està segur que és per aquí?

Max – Segur? I tant! Què es pensa? Tinc la meva brúixola!

Sergi – Amb el temps que fa que naveguem, ja hauríem de veure la costa, no?

Max – Sí... No ho acabo de veure clar... *(Més fluix.)* És el primer cop que ho faig...

Diana – Què?

Max – No, vull dir... És el primer cop que faig aquesta travessia amb aquesta barca! Normalment la faig amb el meu iot. El motor és molt més potent...

Montserrat – Sembla que el cel s'està tapant, no?

Carles – Sí, sembla que vol fer tempesta.

Max – Només és una mica de boira, no pateixin.

Amanda – Ha consultat el previsió marítima, aquest matí?

Max – Sí, i anuncien boira...

Amanda – No li parlo de la contrasenya! Ha consultat de debò el previsió marítima?

Max – Ah, eh... No... Per què?

Maria – Tinc basques...

Amanda – Ja podria haver mirat el temps, home!

Max – A veure si ens aclarim! Tothom tenia pressa per sortir i ara resulta que havia de mirar la previsió del temps!

Sergi – Deixi'm veure la brúixola.

Max – Quina confiança... Sé llegir una brúixola.

Sergi agafa la brúixola que Max li allarga.

Sergi – On és la costa?

Max – A l'oest. Bé... al nord-oest.

Sergi – Oest o nord-oest?

Max – Diguem que al nord-oest. Però la costa és molt llarga, sap? No ens la podem passar de llarg.

Sergi – Llevat que hàgim anat just cap a l'altra banda...

Sergi es mou una mica amb la brúixola i la gira en diferents direccions.

Sergi – En una brúixola, l'agulla sempre ha d'assenyalar la mateixa direcció, oi? Encara que la giris?

Max – Evidentment.

Sergi – Doncs per què, en aquesta, l'agulla gira amb la brúixola?

Diana – Això és una broma! És una càmera oculta, oi?

Max – Deixi'm veure... *(Recupera la brúixola i la gira en tots els sentits.)* Hòstia, té raó. Sembla que l'agulla s'ha encallat.

Sergi – O sigui que no sabem on anem...

Max – Just abans de sortir em va relliscar de les mans i va caure a terra. Es deu haver trencat...

Diana – Digui'm que no és veritat!

Carles – Ens hauríem pogut orientar amb el sol, però precisament, amb aquesta boira, ja no el veiem...

Maria – Em sembla que aniré a vomitar.

Amanda – Faci-ho més aviat per la popa, perquè amb aquest vent... ens vindrà tot a la cara.

Sergi – Sí que bufa cada cop més fort.

Maria surt de pressa.

Diana – Però vostè està boig!

Max – Em sap greu... Em pensava de debò que anàvem en la bona direcció. Però sí que és veritat que... jo també em començava a preguntar per què encara no es veia la costa.

Sergi – Té el carnet?

Max – Sí, és clar! Com tothom...

Sergi – Parlo del títol de patró.

Max – És que... estic més acostumat a navegar amb el meu iot.

Sergi – I...?

Max – El meu iot, normalment no el governo jo. Tinc una tripulació per fer-ho...

Sergi – O sigui que no té cap títol de patró i no té ni idea de navegar per mar.

Max – No em pensava que fos tan complicat. Quan fa bon temps, des d'aquest paradís fiscal gairebé es veu la costa catalana...

Montserrat – Déu meu... Estem perduts... Ens morirem tots...

Max – No dramatitzem.

Maria torna.

Maria – Ah, ara estic millor...

Carles – Li sembla?

Maria – Què passa? Quines cares fan!

Diana – El capità no té el títol de patró i ens hem perdut en alta mar. Això és el que passa.

Carles – Ah, ara sí que em sembla que veig alguna cosa a l'horitzó.

Maria – Estem salvats!

Montserrat – N'estàs segur?

Amanda – Ah, sí... Però, que estrany! sembla que la costa se'ns acosta a una velocitat fenomenal...

Tots miren cap al fons de la sala, que representa la línia de l'horitzó.

Sergi – No és la costa... És una onada enorme!

Max – No... No havia vist mai res de semblant...

Diana – L'onada ve directa cap a nosaltres.

Maria – Si saben alguna oració, ara és el moment de resar-la...

Fosc.

Quadre 3

Tots són allà, arrambats els uns als altres, petrificats.

Carles – M'he pensat que no ho explicaríem.

Max – Sí, ha anat de poc que no ens engolís.

Montserrat – Però l'onada ha passat per sota la barca sense fer-la bolcar.

Maria – És un miracle! Lloat sigui Déu!

Diana – He passat tanta por! *(Més fluix.)* Em sembla que fins i tot he tingut un orgasme...

Maria – Doncs a mi fins i tot m'han passat les basques.

Diana – L'últim cop que vaig sentir això va ser amb el meu cap. A la muntanya russa del Tibidabo.

Montserrat – Sort que no venien més onades al darrere.

Sergi – I ara el mar torna a estar en calma.

Carles – Doncs potser encara tenim alguna possibilitat de sortir-nos-en...

Comencen a relaxar-se una mica i a separar-se.

Maria – No hem de perdre l'esperança.

Amanda – Si hem anat en la direcció equivocada, només cal fer mitja volta, no?

Sergi – Fer mitja volta al mar no vol dir exactament el mateix que en una autopista, sap?

Maria – El cel s'aclareix. Fins i tot hi ha un arc de Sant Martí... És un senyal de Déu!

Sergi – En tot cas, ara que es veu el sol, podem mirar d'orientar-nos. Si el sol es pon a l'oest, només cal tirar cap allà.

Diana – Doncs què espera, imbècil!

Max – Malauradament, no és tan senzill...

Diana – I per què? No em digui que el timó també està espatllat!

Max – No, però gairebé no ens queda gasoil...

Diana – Què? Però si ens ha escurat les butxaques abans de sortir per omplir el dipòsit!

Max – Ja hem fet força camí... i només l'havia omplert fins a la meitat.

Sergi – Fins a la meitat?

Max – Em pensava que en tindríem prou per a una travessia de dues hores...

Diana – És broma?

Max – Em temo que no, malauradament.

Montserrat – Ja ens té tots embarcats en una carraca que fa aigua, amb un mariner d'aigua dolça al timó i a punt de quedar-nos sense combustible.

Sergi – Ho he sentit bé... una barca que fa aigua?

Montserrat – Abans he baixat a la bodega a buscar un lavabo que no he trobat enlloc, per cert. I m'ha semblat que hi havia un bon bassal a popa.

Amanda – Capità...?

Max – Només és una petita fuita. Res de greu.

Carles – I què pensa fer? Trucar a un lampista?

Diana – El que cal, sobretot, és trucar a emergències.

Max – Potser no ens hem d'esverar tan de pressa.

Amanda – I què ha de passar perquè ens esverem, doncs?

Diana marca un número al mòbil. Sergi surt.

Diana – No hi ha cobertura...

Amanda – És clar que no hi ha cobertura! Estem perduts en alta mar!

Max – Perduts... No exagerem.

Diana – El mataré.

Amanda – Suposo que tampoc no té ràdio de bord, oi?

Max – No he vist res que s'hi assembli, malauradament. Només hi ha un transistor vell.

Carles – Està segur que aquesta ferralla és seva, de debò?

Max – Diguem que... me l'ha deixada un amic que encara no sap que me l'ha deixada.

Diana – I a sobre és una barca robada!

Sergi torna.

Sergi – Efectivament, entra aigua per popa. Si no comencem a treure'n ara mateix, d'aquí a una hora o dues, la barca s'enfonsarà.

Maria – No pot ser... Diguin-me que és un malson i que em despertaré...

Sergi – Farem torns per treure aigua. Però mentrestant valdria més alleugerir la barca de tot el pes innecessari.

Tots es miren de reüll, amb desconfiança.

Max – Potser podríem començar per les maletes...

Montserrat – Les maletes?

Amanda – Fa broma, oi?

Sergi – De cap manera.

Montserrat – La meva, si més no, ni tocar-la...

Diana *(a Max)* – I si comencéssim per tirar-lo a vostè per la borda, capità...?

Totes les mirades, amenaçadores, es giren cap a Maximilià.

Fosc.

Quadre 4

Tots són allà, excepte Max i Sergi. Tenen un aire abatut.

Montserrat – I pensar que, en comptes de morir de set en aquesta carraca, podria estar estirada al jacuzzi del meu hotel de cinc estrelles, a l'illa paradisíaca que acabem de deixar, fent glopets d'un còctel exòtic.

Carles – És veritat... Al capdavall, no teníem pressa per sortir. No teníem res tan urgent a fer.

Montserrat – Parla per tu! Tu no tens mai res a fer! Jo tenia hora aquest matí amb el cirurgià, a Pedralbes...

Carles – De tota manera, només és una petita liposucció. No és una operació a cor obert...

Montserrat – Una petita liposucció? T'han fet mai una liposucció, a tu?

Carles – No, almenys no d'aquesta mena...

Montserrat – Ja en tornarem a parlar quan sàpigues què és, doncs!

Carles – Perdona...

Montserrat – Pobre home... De vegades em pregunto què fem junts...

Carles *(més fluix)* – Sí, jo també...

Montserrat – I encara repliques?

Diana – Però voleu callar d'una vegada!

Montserrat – Ep! Qui es pensa que és, aquesta?

Diana – Si fos vostè, Carles, ja l'hauria tirada per la borda.

Amanda – Seria un pes menys.

Diana – Però és clar, vostè és massa tou per fer-ho, pobre home.

Carles – M'agradaria que tothom deixés de dir-me «pobre home». Comença a empipar-me.

Diana – Perdó... Però m'imagino que, si tingués diners, no hauria d'aguantar aquesta bruixa.

Amanda – Al capdavall, vostè i jo ens dediquem al mateix, Carles. L'ofici més antic del món. Però jo treballo pel meu compte i vostè té un contracte indefinit...

Montserrat – De moment, està en període de prova...

Carles *(a Amanda)* – En tot cas, deixi de dir-me «pobre home». Que li dic «grassona», jo, a vostè?

Amanda – Aquest nyicris sí que acabarà a l'aigua!

Amanda avança amenaçadora cap a Carles. Montserrat s'hi interposa. Carles s'amaga covardament darrere seu.

Montserrat – Mans quietes! Si algú ha de tirar aquest esquifit per la borda, soc jo.

Max torna amb Sergi, posant fi a l'enfrontament.

Sergi – El motor s'acaba d'aturar. Ens hem quedat sense gasoil.

Maria – Jesús, Maria i Josep... Ens morirem tots...

Max – Em sap molt greu... Em pensava que amb mig dipòsit en tindríem de sobres.

Diana – I què pensava fer amb la resta dels diners? Li hem donat cinc-cents euros per cap! No en tenia prou per omplir el dipòsit?

Max – És una llarga història...

Sergi – I potser no és el millor moment per explicar-la.

Diana – El senyor té raó. Valdria més que ens concentréssim a trobar una solució, no els sembla?

Amanda – Una solució? No em digui!

Diana – Fem veure que participem en un joc! Un escape room!

Amanda – Un què?

Maria – Un d'aquells jocs de grup que fan a les jornades d'empresa per reforçar els vincles entre els treballadors. T'han tancat en un lloc i entre tots has de trobar la manera de sortir-ne.

Carles – I què es pensa que fa una hora que faig? Em concentro tant com puc. No dono més de mi.

Amanda – Si n'hi hagués prou de concentrar-se, ja no seríem aquí, en aquesta ferralla, esperant enfonsar-nos amb ella...

Montserrat *(a Diana)* – Però si té alguna idea per treure'ns d'aquí, senyora setciències, no dubti a dir-nos-la...

Diana – No ho sé, jo... Els mòbils no tenen cobertura... I si llancéssim una ampolla al mar? Amb un missatge a dins.

Carles – Ah, bravo...

Sergi – I què hi posaria, en aquest missatge, perquè els equips de rescat ens trobessin?

Diana – Només era una idea...

Amanda – Una idea de merda, sí.

Diana – Potser sí, però quan es fa una pluja d'idees no et pots autocensurar. De vegades, després de dir vint bestieses, trobes la bona idea.

Amanda – Doncs vostè fa estona que ha esgotat la quota. Ara ens deu una idea genial.

Sergi – Toqui una mica de peus a terra, Diana. No som en unes jornades d'empresa. Som en una barca a punt d'anar a fons!

Amanda – Aquí no tenim vides de recanvi. Si perdem aquesta, s'ha acabat la partida.

Maria – I si reséssim tots junts? Potser Déu ens vindrà a ajudar...

Consternació general.

Montserrat – Això, i per què no una processó?

Carles – O un sacrifici humà...

Max – D'acord, hem dit que teníem dret a dir vint bestieses...

Sergi – Tret que Déu pugui convertir l'aigua en gasoil...

Max – Sí... Només hauríem de baixar a la bodega a buscar-ne. Perquè ja ens arriba gairebé als genolls... Per cert, algú hi hauria de tornar a treure aigua...

Ningú no reacciona.

Carles – Hauríem d'hissar un senyal de socors. Per si ens sobrevola un helicòpter de la Guàrdia Civil, perquè vegin que estem en perill.

Maria – Sí, fem-ho...

Silenci incòmode.

Montserrat – D'altra banda, no tots estem en una situació gaire regular...

Diana – Va, tampoc no som immigrants clandestins.

Montserrat – Però si la policia ens demanés que obríssim les maletes...

Amanda – Jo no tinc res a amagar.

Montserrat – Ah, sí? Doncs obri la maleta i ensenyi'ns què hi porta a dins...

Amanda – Vostè a mi no em dona ordres.

Max – Quan es deixa un paradís fiscal en una barca de pesca, no sempre és peix el que es porta a l'equipatge, això segur.

Amanda – Doncs què fem? Prefereixen que ens morim tots ofegats?

Moment de dubte.

Sergi – D'acord. M'encarrego de la bandera.

Surt.

Maria – Començo a tenir molta set.

Carles – Morir de set envoltats d'aigua. Quina ironia!

Diana – És l'únic que troba absurd d'aquesta situació?

Montserrat – A vostè no li han demanat res.

Max – No pateixin, tinc unes quantes ampolles a la bodega.

Carles – Caram, capità, ho tenia gairebé tot previst...

Diana – Quantes ampolles?

Max – Dues.

Montserrat – Grans?

Max – De trenta-tres centilitres.

Carles – Ah, sí, ara ja estem molt més tranquils...

Diana – A cinc-cents euros el bitllet, almenys hauria pogut preveure alguna cosa per beure...

Amanda – Dues ampolles de trenta-tres centilitres fan seixanta-sis centilitres.

Montserrat – Bravo, almenys sap comptar...

Amanda – Som set. No arriben ni a deu centilitres per cap.

Maria – Haurem d'establir un sistema de racionament. Em sembla que les embarassades haurien de tenir prioritat.

Diana – Ah, sí? I per què?

Carles – I quina idea, venir de vacances a aquesta república bananera estant embarassada! Què carai hi feia, de debò?

Maria – Que li faig preguntes, jo, a vostè? I vostès, estaven de lluna de mel? En una illa de la mida de tres camps de futbol, però amb cinc bancs per metre quadrat...

Silenci.

Max – Per cert, sabien que el punt més alt del microestat que acabem de deixar és a tres metres sobre el nivell del mar?

Amanda – No, i tant ens fa.

Montserrat – A aquest paradís fiscal no s'hi ve a esquiar. S'hi ve a amagar els calés.

Diana – A Andorra es poden fer totes dues coses.

Sergi torna.

Sergi – He hissat la bandera de socors. Però si no volem enfonsar-nos abans que arribin els possibles equips de rescat, cal que algú torni a treure aigua.

Max – Hem dit que les embarassades n'estaven exemptes, de manera que ara li toca a vostè, Montserrat.

Montserrat – Hi anirà en Carles per mi.

Carles – I per què?

Montserrat – Perquè et mantinc jo, imbècil! Per això!

Carles – Hi vaig... Per galanteria... Però tampoc no m'agrada gaire que em diguin imbècil.

Montserrat – Pobre home...

Carles surt, contenint-se per no contestar.

Max – Si ens en sortim, els prometo que els tornaré la meitat del preu de la travessia.

Diana – I a sobre se'ns riu a la cara! Si ens en sortim, malparit, ja s'entendrà amb el meu advocat!

Max – N'està segura?

Diana – Què vol insinuar?

Max – Tots tenim un bon motiu per ser aquí, en aquesta barca. I per voler tornar al continent sense passar per la duana. Tots, fins i tot vostè...

Diana – En què es basa per dir això?

Max – Si no tingués res a amagar, mai no hauria acceptat pagar tant per la travessia. I no estaria tan pendent de la maleta...

Sergi – Li recordo que la companyia de ferris està de vaga.

Max – La vaga... Quina excusa més bona, la vaga... Més aviat sembla que les rates abandonen el vaixell... enduent-se la coberteria de plata.

Sergi – Tant de bo poguéssim abandonar aquest fotut vaixell...

Max – Això del vaixell és una manera de parlar. Em refereixo a l'illa. Aquest recés de pau per a multimilionaris apàtrides. Per què tenien tots tanta pressa per marxar-ne?

Diana – No n'ha de fer res... Només volíem tornar al continent com més aviat millor. Els ferris estan de vaga i hem pujat a la primera embarcació que sortia...

Maria – Quan ets al Titanic, has de triar bé el bot salvavides... Malauradament, em fa l'efecte que no hem triat gaire bé...

Max – Sí, tots som al mateix vaixell. Però no pels mateixos motius. I tinc curiositat per saber quina d'aquestes maletes porta més calés... La meva, segur que no...

Diana – Encara que no porti res de comprometedor a l'equipatge, capità, li recordo que fer de passador és delicte.

Maria – Sobretot si ni tan sols té el títol de patró.

Diana – És veritat que si ens rescata la Guàrdia Civil podríem tenir problemes...

Montserrat – En tot cas, espero que no ens rescatin uns pirates.

Sergi – Encara que... Amb ells sempre ens podríem entendre.

Montserrat – I almenys no acabaríem a la presó.

Maria – Si és per acabar al fons del mar, devorats pels taurons...

Silenci incòmode.

Montserrat – Doncs què fem? A part de treure aigua...

Sergi – Què vol que fem? No tenim gasoil. A part de deixar-nos anar a la deriva amb l'esperança que els corrents o el vent ens duguin a la costa.

Maria – És tot el que proposa?

Sergi – Ep, jo no soc el capità d'aquesta barca, d'acord? Pregunti-ho a l'imbècil que ens ha dut fins aquí, a alta mar, a punt de naufragar.

Totes les mirades es giren cap a Max, que troba més prudent no dir res.

Montserrat – Jo començo a tenir gana.

Max – Em sap greu, no havia previst àpats a bord. La travessia només havia de durar unes hores. A la bodega només hi ha un paquet de galetes de xocolata encetat.

Montserrat – Em sembla que les grasses haurien de tenir prioritat. Al capdavall, necessiten menjar més que els altres.

Maria – Tret que necessitin aprimar-se. I jo estic més grassa que vostè, li recordo!

Montserrat – Quan ens hàgim acabat les galetes, potser ens haurem de menjar els uns als altres. Com al rai de la Medusa.

Maria – Això mateix. Ho farem a sorts per saber qui serà el primer que ens menjarem. Com en aquella cançó de mariners.

Max – Quina cançó?

Maria es posa a cantar la coneguda cançó infantil en castellà.

Maria – Había una vez un barco chiquitito, había una vez un barco chiquitito...

Montserrat mira la panxa arrodonida de Maria.

Montserrat – En la versió que jo conec, al final es mengen el més jove de tots...

Maria – Doncs esperem que no em posi de part en aquesta barca.

Silenci feixuc.

Sergi – De tota manera, Max, hi ha una cosa que no entenc.

Max – Ah, sí...

Sergi – Ara em toca a mi fer-li una pregunta.

Max – L'escolto.

Sergi – Hi ha altres maneres més eficaces de guanyar diners que governar una barca de pesca sense tenir el títol de patró.

Diana – Sobretot si és tan ric com diu.

Sergi – Què li va agafar per improvisar-se passador, si no sap ni portar una barca?

Max – Ja l'hi he dit, és una llarga història.

Sergi – A hores d'ara, no tenim res més a fer que escoltar-la.

Max – Com saben, la companyia de ferris que habitualment comunica l'illa amb el continent està de vaga...

Montserrat – Sí, ja ens n'hem adonat, si no... què hi faríem, en aquesta galera?

Max – Els treballadors van fer vaga quan van saber que la companyia s'havia venut a un grup financer que anunciava un una onada d'acomiadaments.

Diana – I què hi té a veure, vostè, amb tot això?

Max – Soc l'amo de la companyia de ferris. Bé, ho era...

Diana – Ah, doncs era vostè?

Montserrat – El coneix?

Diana – Diguem que... he sentit a parlar d'aquesta compra.

Sergi – I per què es va vendre la companyia?

Max – Vaig fer males inversions. I després unes quantes maniobres encara pitjors per recuperar els diners. Estic arruïnat. El banc se'n va aprofitar per comprar-me l'empresa per quatre rals.

Sergi – I ho va acceptar?

Max – Era això o anar directament a la presó.

Maria – Això no ens explica com va acabar robant una barca de pesca.

Max – Els mariners en vaga em tenien tancat al despatx. Va anar de poc que no em linxessin. Em vaig poder escapar, però vaig trobar més prudent deixar l'illa al més aviat possible. Vaig... manllevar una barca de pesca que era en dic sec.

Sergi – Segurament per reparar aquesta via d'aigua...

Max – No tenia ni per omplir el dipòsit de gasoil. I necessitava una mica d'efectiu. Prou per sobreviure quan arribés al continent, fins que canviés la sort.

Diana – Ja veig...

Max – Vaig deixar que el meu adjunt signés el contracte de venda amb la negociadora del banc. Per cert, a ella també van estar a punt de linxar-la.

Diana – Ho sé...

Max – Com ho sap?

Diana – Vaig ser jo qui va signar el contracte en nom del banc.

Max – Vostè és la negociadora de Finances Continentals? La que anomenen el Tauró?

Diana – La mateixa.

Max – El que faltava... Doncs, en certa manera, li he salvat la vida.

Diana – No tibi gaire més la corda... Li recordo que estem perduts en alta mar, sense combustible i a punt de naufragar.

Max – Sí... i no sé què em priva de tirar-la per la borda. Per culpa dels seus mals consells, les meves inversions m'han arruïnat! I després em compra l'empresa per quatre rals!

Diana – Només compleixo ordres de la direcció. Són temps difícils per a tothom. És la crisi...

Maria – Que curiós, el món està en crisi des que Déu el va crear... I tot i així els rics són cada cop més rics.

Max *(a Diana)* – M'estimo més anar a treure aigua... abans de deixar-me endur per unes ganes de matar-la que després podria lamentar.

Max surt. Silenci feixuc.

Montserrat – Tregui'm d'un dubte, «Tauró»... Parlava dels mals consells que el van arruïnar... Espero que a mi me n'hagi donat de millors. Jo també he confiat la gestió de totes les meves inversions a Finances Continentals.

Diana – No pateixi... Si som el número u mundial en gestió de patrimonis, és per alguna cosa.

Sergi – Tret que el seu banc hagi fet fortuna arruïnant els clients més crèduls.

Montserrat sembla cada cop més preocupada. Carles torna.

Sergi – Ja ha acabat de treure aigua? Ja no n'hi ha a la bodega?

Carles – Ja no serveix de res treure'n. La via d'aigua és massa grossa...

Maria – Doncs és la fi. Només ens queda resar...

Carles – Però, Montserrat, fes alguna cosa!

Montserrat – Què vols que faci, imbècil! Els únics problemes que sé resoldre són els que es poden arreglar a cop de talonari.

Sergi – Em temo que aquesta vegada els diners no seran suficients.

Moment de desànim general.

Montserrat *(a Carles)* – I deixa de rosegar-te les ungles, que em poses nerviosa.

Carles – Deixa'm en pau! Em rosegaré les ungles si em dona la gana...

Amanda – Caram... Abans no li parlava pas així, oi?

Carles – Abans somiava casar-me amb una multimilionària. Però de què em serveix casar-me amb una multimilionària que es morirà? Sobretot si m'he de morir al mateix temps que ella.

Maria es belluga una mica, incòmoda.

Maria – Això és un calvari...

Sergi – No es posarà de part ara, oi? Només faltaria això...

Maria – No, no pateixi. Cap perill...

Max torna.

Max – No he pogut connectar-me a la xarxa, però he pogut escoltar el butlletí marítim amb un transistor vell que he trobat a la bodega.

Diana – I doncs? Encara anuncien boira?

Max – No, però diuen que un tsunami acaba d'arrasar el paradís fiscal que hem deixat.

Maria – Un tsunami?

Max – Una onada prou gran per submergir completament l'illa, tenint en compte que és tan baixa.

Maria – Déu meu! És aquella onada enorme que abans ha estat a punt d'engolir-nos.

Max – No han pogut avisar ningú a temps. No hi ha cap supervivent...

Amanda – Però és horrorós!

Maria – Deu ser un càstig diví. Jesús va expulsar els mercaders del temple. I Déu va destruir Sodoma i Gomorra...

Max – En tot cas, per a nosaltres és un miracle... Si no haguéssim marxat de l'illa tan de pressa, hauríem mort tots ofegats.

Sergi – Sí, quina casualitat més afortunada...

Montserrat *(a Max)* – Així, fet i fet, quan ens ha embarcat en aquesta carraca ens ha salvat la vida...

Max – És un fet.

Diana – Li direm Noè.

Amanda – Sí... Ha ficat a l'arca un exemplar de tot el pitjor que hi ha a la humanitat, per assegurar-se que l'espècie sobreviuria al diluvi.

Carles – Hem escapat del diluvi, però malauradament la nostra arca fa aigua per popa.

Sergi – I si no arribem aviat a alguna costa, ens enfonsarem.

Maria – Esperem que els equips de rescat que acudiran al lloc de la catàstrofe ens vegin i ens puguin ajudar.

Montserrat – Amb una mica de sort, tenint en compte les circumstàncies, no pensaran a escorcollar-nos les maletes...

Carles – En fi, al mal temps, bona cara.

Montserrat – En tens més, de dites idiotes com aquesta?

Carles – No hi ha mal que per bé no vingui, si ho prefereixes.

Montserrat – Preferiria que tanquessis la boca.

Amanda – No tornaran a començar, ara?

Montserrat – I vostè, per cert, què hi fa, aquí? No té pas pinta de venir a amagar els estalvis en un paradís fiscal. I pel que fa a el seu ofici, que diuen que és el més antic del món, els hotels de cinc estrelles no deuen ser el seu vedat habitual de caça, oi?

Amanda – No es refiï gaire de les aparences. Miri's vostè, per exemple. És la prova vivent que els diners i la classe no sempre van junts...

Montserrat – Ningú no em traurà del cap que vostè aquí no hi pinta res. Qui és de debò, i què amaga en aquesta maleta ridícula?

Amanda – No se li acudeixi tocar-la.

Montserrat – Ja no tenim res a amagar-nos els uns als altres. Per què no ens ensenya què hi ha en aquesta maleta?

Sergi – Vinga, obri-la. Al capdavall, tots som al mateix vaixell...

Amanda – De cap manera.

Montserrat – Va, Carles, obre la maleta.

Carles – No sé si...

Montserrat – Obre-la, et dic!

Carles – I si és una maleta trampa?

Montserrat – Per què et penses que et demano que l'obris, imbècil?

Carles – D'acord...

Avança cap a Amanda sense gaire convicció.

Amanda – Deixi-ho córrer... Ja l'obriré jo.

Amanda obre la maleta i en treu una pistola amb què apunta Carles.

Amanda – No li aconsello que s'acosti més!

Sergi – És per defensar la seva virtut, que va pel món amb tanta artilleria?

Amanda – Ho confesso... No soc qui es pensen...

Carles – Doncs qui és? I a què es dedica?

Montserrat – Tràfic d'armes? Terrorisme?

Amanda – Soc policia. De la unitat de delictes econòmics. M'havia infiltrat aquí per vigilar els seus negocis tèrbols i enxampar-los tots amb les mans al sac.

Max – I què pensa fer, ara? Tancar-nos tots sota arrest a la bodega?

Amanda abaixa l'arma.

Amanda – Té raó. Ara ja no serveix de res. Ens morirem tots, de què serveix continuar jugant a policies i lladres?

Fosc.

Quadre 5

Tots són allà, excepte Diana. Van vestits de qualsevol manera. Tenen la pell bronzejada, fins i tot cremada pel sol.

Montserrat – Començo a tenir gana de debò.

Maria – Podríem pescar... Al capdavall, som en una barca de pesca.

Sergi – No veig cap xarxa.

Carles – Algú sap pescar?

Max – Sí, pesca d'altura. Al meu iot. Amb una tripulació. Però aquí...

Montserrat – Creuen que arribarem al canibalisme?

Carles – En cas d'extrema necessitat, no és cap delicte.

Sergi – Ho és si has de matar la persona abans de menjar-te-la...

Montserrat – Bé, doncs esperarem que el primer de nosaltres es mori de mort natural.

Carles – Si no ens venen a rescatar aviat, potser no trigarem gaire.

Diana arriba molt excitada.

Diana – He pescat un peix!

Max – Com s'ho ha fet?

Diana – Amb un salabre.

Max – On ha trobat un salabre?

Diana – Me n'he fet un amb un mànec d'escombra i... les calces.

Sergi – I ha aconseguit pescar un peix així?

Diana – Doncs sí... No es movia. Estava panxa enlaire. Devia dormir.

Amanda – Que dormen, els peixos?

Diana – Una migdiadeta, potser.

Sergi – O potser era mort.

Diana – És veritat que quan l'he tret de l'aigua... feia una olor estranya.

Carles – Està segura que era el peix?

Montserrat – Però, Carles...

Carles – Perdó, deu ser el sol. Em sembla que estic a punt d'tenir una insolació.

Sergi – I què n'ha fet?

Diana – Doncs me l'he menjat!

Silenci de consternació.

Maria – Em sembla que aquesta vegada hem tocat fons.

Carles – Una expressió molt apropiada, tractant-se d'una barca que s'enfonsa...

Montserrat – Ara li ha donat per fer jocs de paraules... Sí, deu ser el sol...

Una pausa.

Sergi *(a Montserrat i Carles)* – I vostès, què havien vingut a fer a aquesta illa?

Carles – Estàvem explorant el terreny. Per al viatge de noces. Primer havíem pensat en Saint-Barth, al Carib, però ara està tan vist... Sobretot des que...

Montserrat – Deixa-ho córrer, pobre home. Tal com estem, els puc dir la veritat.

Carles – Em pensava que era la veritat...

Montserrat – Vinc a aquest paradís fiscal dues vegades l'any per posar els estalvis en un lloc segur.

Sergi – No em digui que les maletes són buides...

Montserrat – Porto efectiu i me'n torno amb títols al portador...

Sergi – I aquest any ha fet bona pesca? Què porta a les xarxes? Vull dir a la maleta. És enorme...

Montserrat – Bons del Tresor emesos pel microestat que governa aquesta illa.

Diana – De debò? I qui li ha aconsellat que en comprés?

Carles – Finances Continentals, per què?

Diana – Diguem que... ara que aquesta república bananera ha quedat arrasada pel tsunami, els seus bons del Tresor no valen res.

Montserrat – N'està segura?

Diana – No ho ha sentit? A hores d'ara, aquesta illa ja no existeix. Ha desaparegut del mapa.

Carles – Què? Però, Montserrat, estàs arruïnada...

Diana – La companyia de ferris que acabem de comprar tampoc no deu valer gran cosa... però almenys això resol el problema de la vaga. I mai se sap, cal mantenir l'esperança. Encara que tots els mariners hagin mort ofegats, potser les barques encara suren.

Maria – És veritat, és un drama terrible... Almenys nosaltres encara som vius... De moment.

Max – Bé, aquesta vegada, Montserrat, li toca a vostè.

Montserrat – Em toca a mi?

Max – Treure aigua!

Montserrat – Carles, et toca a tu.

Carles – Ni parlar-ne, n'estic fart. No soc el teu criat.

Montserrat – No deus parlar seriosament?

Carles – Fa anys que aguanto les teves humiliacions amb l'esperança de casar-me amb tu i heretar la teva fortuna. Però ara estàs arruïnada i, a més, ens morirem tots. Ara tant me fa tot!

Max *(a Montserrat)* – Bé, doncs hi va o no?

Montserrat – I de què servirà? Té raó, ens morirem tots. Una mica més aviat o més tard, tant se val. No cal escarrassar-s'hi.

Maria – En aquest cas... Només ens queda posar-nos en mans de Déu...

Silenci.

Amanda – I vostè, verge Maria? Què l'ha portada aquí, de debò?

Maria – Diguem que... jo també em dedico als negocis.

Montserrat – Quina mena de negocis?

Amanda – Ja no cal fer comèdia. Els recordo que soc policia i que sé moltes més coses de les que es pensen.

Maria – A la merda, té raó... Ja no aguanto més aquest trasto...

Es treu la panxa falsa.

Sergi – Què és això?

Maria – Cocaïna.

Montserrat – I pensar que ha aprofitat el suposat embaràs per estalviar-se de treure aigua de la bodega i empassar-se abans que tothom la poca aigua dolça que ens queda...

Carles – Ah, era ella que venia a detenir?

Amanda – Entre d'altres, sí... Perquè en aquesta barca, entre nosaltres, no sé ni per on començar, oi?

Tots la miren.

Maria – S'arrisca molt, estimada...

Amanda – Ah, sí?

Montserrat – Vostè està sola, nosaltres som sis.

Diana – Podríem tenir ganes de desfer-nos de vostè.

Sergi – En la situació en què ens trobem, no seria estrany que no en tornéssim tots...

Montserrat – Tinc una gana... I si ens la mengéssim a ella?

Fan un pas cap a Amanda. Ella torna a treure la pistola.

Amanda – S'obliden que vaig armada...

Carles – D'acord.

Tots es queden immòbils, abans de fer prudentment un pas enrere.

Maria – I vostè, Sergi? Què porta al maletí? Una bomba atòmica en miniatura?

Sergi – No, però és igual d'explosiu...

Carles – O ho explica tot o no digui res. Què és?

Sergi – Fons secrets per a la campanya electoral. De donants totalment desinteressats... *(Assenyalant Montserrat.)* Com la senyora.

Carles – No et sabia tan generosa, estimada...

Montserrat – Per molt desinteressada que siguis, sempre pots esperar algun tracte de favor a canvi, si el nostre estimat president torna a governar. I què? T'estimaries més que l'esquerra tornés al poder?

Max *(a Sergi)* – D'acord... Ara entenc per què vostè tampoc no volia passar per la duana...

Carles – És increïble com són de solidaris entre ells, els rics, quan es tracta de conservar els seus privilegis...

Sergi – Compleixo ordres. El president del govern m'ha demanat que recuperi urgentment els fons que el seu comitè de campanya tenia en aquest paradís fiscal.

Maria – Urgentment... Així vostè ja ho sabia, això del tsunami, oi?

Sergi – Com a president del govern, té accés privilegiat a les previsions marítimes de la defensa.

Maria – Patia pel seu tresor de guerra. Però no va avisar ningú més de l'onada gegant que es va endur l'illa i tots els seus habitants...

Sergi – De tota manera, no hi havia plaça per a tothom als vaixells. Només es va avisar uns quants privilegiats.

Maria – Els seus generosos donants, per exemple. Els que li financen la campanya.

Max – Sí... Com vostè, Montserrat.

Carles – Així tu també ho sabies?

Montserrat – M'hauries de donar les gràcies, imbècil! Al capdavall, t'he salvat la vida...

Carles – Només havies reservat una plaça, per a tu! Si no t'hagués atrapat al vestíbul de l'hotel quan marxaves a corre-cuita...

Amanda – Si els serveix de consol, jo tampoc no ho sabia. I això que soc policia. Si no hagués decidit seguir tota aquesta colla, el tsunami se m'hauria endut...

Carles – Segurament era el que volia el president. Enterrar la investigació amb la investigadora... *(A Diana.)* Vostè també ho sabia?

Diana – No... Però pel que sembla, el meu cap sí que n'estava al corrent... Ara entenc millor per què tenia tanta pressa per liquidar el compte que tenia al paradís fiscal i per què m'hi va enviar a buscar els diners en efectiu.

Max – Sense avisar-la que se la podia endur un tsunami.

Diana – I jo que hi confiava cegament... Quina decepció...

Sergi – Confiar en el president del banc més gran d'Espanya? Em sorprèn la seva ingenuïtat, estimada.

Carles – I pensar que li diuen el Tauró...

Diana – Em pensava que fins i tot entre taurons hi havia una certa solidaritat de família. Que jo era dels seus. Que els taurons no es menjaven els uns als altres...

Sergi – Doncs ara ja coneix els límits de la solidaritat entre els multimilionaris de debò i els que els fan de criats amb l'esperança que els deixin unes quantes engrunes del banquet.

Max – Com deia un gran filòsof: «Si les gavines segueixen un pesquer, és perquè es pensen que els tiraran sardines».

Sergi – Mira, no coneixia aquesta cita... Com es diu, aquest filòsof?

Max – Éric Cantona. Un futbolista.

Maria *(a Sergi)* – Almenys haurien pogut avisar els mariners en vaga. Tenint en compte les circumstàncies, haurien tornat a la feina sense fer-se pregar...

Sergi – Hauríem pogut, sí...

Maria – Però...?

Sergi – El cap d'estat d'aquesta república bananera havia estat amic d'Espanya. I sobretot amic personal del nostre president. Un amic molt generós, d'altra banda. Malauradament...

Max – Aquest amic devia haver-se tornat massa incòmode, m'imagino...

Sergi – No li puc dir res més. És una qüestió de raó d'estat.

Max – En tot cas, ara el problema ja està resolt...

Sergi – Gràcies a Déu.

Max – I a la previsió marítima...

Fosc.

Quadre 6

Tots són allà, excepte Maria. Cada cop fan més pinta de nàufrags. Maria arriba, molt excitada, amb una ampolla d'aigua a cada mà.

Maria – És un miracle! Ahir teníem dues ampolles d'aigua, i aquest matí en tenim quatre.

Amanda – La multiplicació de les ampolles... Una intervenció divina, potser?

Max – No, però és un petit miracle, de tota manera. Aquesta nit ha plogut i he pogut omplir unes quantes ampolles buides.

Carles – No sabia que plogués en alta mar.

Max – Li sorprèn?

Carles – Sí. No sé per què...

Max – Almenys trigarem una mica més a morir de set.

Carles – Sap per què l'aigua del mar és salada, capità?

Max – No... I vostè?

Carles – Jo tampoc...

Montserrat – Segur que no has agafat una insolació, pobre Carles? T'hauries de posar un barret.

Carles – Us imagineu que l'aigua del mar no fos salada? Resoldria força problemes al món.

Amanda – Ens donarà la tabarra gaire estona més, aquest?

Diana – Almenys, amb tots aquests peixos morts que suren, no ens morirem de gana...

Sergi – Al capdavall, la contaminació dels oceans té la seva part bona.

Maria – Tret que acabem tots enverinats. Com aquests peixos malalts que ens hem de menjar, mig podrits.

Diana treu un d'aquests peixos i en fa una queixalada.

Diana – No és tan dolent.

Amanda – Sí... T'hi acostumes.

Montserrat – Em sembla que ja he perdut uns deu quilos.

Carles – Ho veus? Al capdavall, la liposucció encara podrà esperar una mica...

Amanda – Vaig a veure si en puc pescar uns quants més...

Amanda s'allunya. Els altres continuen mastegant el peix. Amanda torna precipitadament.

Amanda – Terra a la vista!

Diana – No pot ser!

Amanda – I tant, mirin!

Tots miren.

Montserrat – No és un miratge, oi?

Max – Vatua l'olla, però si és veritat!

Carles – Terra! Terra! És increïble, em sembla que soc Cristòfor Colom quan descobreix Amèrica!

Maria – Espero que no hàgim anat a la deriva tan lluny, però bé... Lloat sigui Déu, estem salvats!

Max – Ja era hora. Per molt que traguéssim aigua dia i nit, la barca s'enfonsava cada cop més.

De seguida es relaxa l'ambient i tornen a somriure.

Diana – Uf... Per fi tornarem a la civilització.

Max – A part que hem perdut molts diners.

Montserrat – I uns quants quilos.

Max – Ja ens refarem. Qui és ric un cop, ho és sempre...

Sergi – Sí... Tret que acabem a la presó.

Totes les mirades es giren cap a Amanda.

Amanda – Els prometo que no diré res. Després de tot el que hem viscut junts...

Montserrat – Gràcies.

Amanda – Però el president en surt força ben parat, no?

Sergi – Em sembla que hi ha una certa indirecta en aquesta última observació... O fins i tot un intent de xantatge amb extorsió.

Amanda – Quines paraules tan grosses... Però no em faria res una petita gratificació, pels serveis prestats a la pàtria... i en recompensa de la meva discreció.

Max – I a nosaltres tampoc no ens faria res una petita indemnització. Perquè amb tots els calés que hem perdut en aquest desastre ecològic...

Montserrat – Vostè, que té tracte directe amb el president, no podria aconseguir que ens reconeguessin com a víctimes d'una catàstrofe natural?

Maria – Perquè, entre nosaltres, si expliquéssim el que sabem... la reelecció del seu president perillaria seriosament.

Sergi – Entre gent ben educada, sempre ens podem entendre...

Max – I per què no una medalleta? Gràcies a la meva actuació heroica, he aconseguit salvar unes quantes vides.

Sergi – En parlaré amb el president.

Tots tornen a mirar en direcció a la costa.

Max – El vent ens és favorable, ens acostem a la costa. Només cal esperar...

Montserrat – És estrany. No s'assembla gaire a la costa catalana.

Carles – És veritat... Amb totes aquestes palmeres...

Amanda – El que és segur és que no és la Costa Brava.

Sergi – I la bandera que oneja damunt del port no és l'espanyola.

Carles – Què deu ser? Mallorca?

Sergi – Ve un vaixell, els ho preguntarem.

Maria – És una barca enorme, amb més de cent persones a bord.

Montserrat – Semblen migrants.

Carles – Però per què marxarien d'Espanya cap a alta mar?

Diana – Ara sí, veig més bé la bandera.

Maria – Sembla una mica la del Marroc...

Max – Quina bandera és?

Amanda *(a Sergi)* – Vostè hi entén, de banderes?

Carles – No és pas la bandera palestina, oi?

Sergi – Pitjor...

Montserrat – Què pot ser pitjor que desembarcar a la franja de Gaza?

Sergi – És la bandera de Líbia...

Tots queden glaçats, esbalaïts.

Fosc.

Quadre 7

Tots són allà, desencaixats, amb la mirada girada cap al fons de la sala, que representa aquella costa inhòspita.

Amanda – Ara sí que es veu molt bé la platja.

Montserrat – Sí, però em pregunto si ens n'hem d'alegrar.

Maria – Ja comencem a veure'ls les cares.

Max – I els kalàixnikovs...

Carles – Sembla que alguns s'estan fent un tip de riure.

Diana – Se sorprendran de veure'ns, segur.

Sergi – És clar. Normalment, el tràfic va més aviat en l'altra direcció.

Maria – Una colla de gent vinguda d'Espanya que desembarca a la costa líbia amb les maletes plenes de bitllets, bons del Tresor i bossetes de coca...

Max – Potser valdria més desfer-nos de tot això, no?

Montserrat – Tirar els nostres diners per la borda?

Sergi – Sempre els podríem donar els títols al portador de la Montserrat, ja no valen res.

Diana – Si ens troben amb tots aquests diners, ens mataran per plomar-nos.

Sergi – Però si arribem amb les mans buides, fets uns parracs i mig morts de gana, tampoc no s'ho creuran... I potser ens mataran igualment.

Maria – Costa de fer-se passar per uns migrants espanyols que intenten arribar a Líbia per demanar-hi asil polític.

Max – Sempre els podem dir la veritat.

Amanda – No ens creuran mai.

Maria – S'ha de dir que aquesta història costa força de creure.

Max – Sí...

Sona un mòbil. És el de Sergi, que contesta.

Sergi – Sí...? Sí, senyor president. Molt bé, senyor president. Gràcies, senyor president.

Es guarda el mòbil.

Montserrat – I doncs?

Sergi – Era el president.

Maria – I què?

Sergi – Les forces aèries espanyoles que operen a la regió ens acaben de localitzar. Ens envien un helicòpter.

Se sent el soroll de l'helicòpter de reconeixement, que s'acosta i després s'allunya.

Maria – Déu existeix!

Montserrat – Estem salvats! Bé, espero que aquesta vegada sí que sigui la bona...

Carles – Sí, perquè ja n'hi ha prou de tants girs inesperats. Aquesta comèdia ja ha durat prou.

Sergi – No pateixin, aquesta vegada sí que s'han acabat tots els nostres maldecaps.

Amanda – Sembla una mica el final d'un western, no? Amb l'arribada de la cavalleria...

Maria – Tot va bé si acaba bé, això és el que compta.

Diana – Sí... Un conte de fades de debò.

Max – Fins i tot podria acabar amb un casament... Com a capità d'aquest vaixell, estaria autoritzat a celebrar-lo.

Carles – Va, m'hi llanço... *(S'agenolla davant de Montserrat.)* Montserrat, et vols casar amb mi?

Montserrat – Ves a la merda!

Amanda – Doncs sembla que aquesta vegada no hi haurà casament.

Diana – Però la bona notícia és que d'aquí a unes hores serem a casa!

Alleujament general i felicitacions mútues.

Diana – Sort que el president li té tanta estima. Deu ser un col·laborador molt valuós.

Sergi – Sobretot té interès a recuperar el maletí i els milions que hi ha a dins, per finançar la campanya.

Maria – Està segur que no acabarem tots a la presó? Porto com a mínim cinc quilos de cocaïna a l'equipatge de mà.

Montserrat – Després de tot el que acabem de passar, la presó seria gairebé un descans.

Sergi – No pateixin. Els ho he promès. El president procurarà que no es parli gaire d'aquest afer.

Amanda – Ens repatriarà l'exèrcit, no pas la policia. Això facilitarà molt les coses.

Sergi – Les forces especials estan acostumades als tripijocs i estan a les ordres del govern.

Diana – Millor, millor... Doncs, fet i fet... tot va bé si acaba bé!

Carles – Excepte per als pocs ciutadans d'aquest estat minúscul, que acaba de desaparèixer del mapa.

Montserrat – Bé, gairebé tots eren empleats de banca. Com que parlem d'un paradís fiscal, podem considerar que han mort per la pàtria.

Max – I s'ha de dir, la desaparició de Sodoma i Gomorra ens va molt bé a tots, oi, Sergi?

Sergi – Ara ja els ho puc dir: l'Estat espanyol, en la persona del president del govern, tenia un deute colossal amb el Banc Central d'aquest paradís.

Amanda – Mort el paradís, mort el deute.

Sergi – I quan s'esborren els deutes d'Espanya, tots els espanyols són una mica més rics. Bé, alguns espanyols, si més no...

Diana – Com una pissarra màgica: ho esborrem tot i tornem a començar. L'espectacle s'ha acabat, però els negocis continuen.

Sergi – El president havia promès suprimir els paradisos fiscals. Per una vegada que un candidat compleix les promeses...

Max – Un paradís perdut, deu de retrobats.

Amanda – Però, de moment, gràcies al nostre estimadíssim president, tornarem al nostre bonic país!

Carles – Visca el president!

Sergi – Visca la democràcia!

Carles – Visca Espanya!

Tots alhora – I visquin les finances!

Tots es queden immòbils en posició de ferms. Sona l'himne d'Espanya i es va apagant mentre surten tots en una fila ben compacta i a pas de marxa. Diana és al final de la fila i, per tant, surt l'última.

Diana *(sortint)* – Acabo de tenir un altre orgasme...

Fosc.

Fi.

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-548-8

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.